

James Cox: Az álláskereső

Nemrégiben fejeztem be tanulmányaimat könyvtár szakon. Decemberben kaptam kézhez könyvtárosi diplomámat a New Jersey állambeli Rutgers Egyetemen. Körülbelül kilencéves munkaviszony (kulturális forrásmenedzsment) után határoztam úgy, hogy megszerzem a könyvtárosi végzettséget is a törtélem szakos mesterfokozatom mellé. A pályamódosítást annak idején az indokolta, hogy az eredeti területemen nem nagyon volt álláslehetőség, a könyvtárosi állások száma viszont ígéretesnek tűnt. Valóban, első látásra a könyvtár fejlődő iparágnak látszott, és a jelenlegi gazdasági válság előtt a szakmában mindenki a nyugdíjba készülő könyvtárosok seregeiről beszélt.

A legtöbb órám rendszeren, tantermi keretek között zajlott. Mindössze két online kurzusra jártam, de nem különösebben tetszett nekem ez a fajta tanulási mód. A hagyományos órák három óra hosszát tartanak, gyakran szerepel egy előadás és az azt követő vita, mint oktatási-tanulási forma. Egyáltalán nem találtam az órákat ösztönzőnek, sem gondolatébresztőnek. Azt sem érzem, hogy bármi olyat sajátítottam volna el az iskolában, amit nem tanultam volna meg a gyakorlatban részmunkaidősként. Az igazat megvallva, volt azért két olyan óra, ahol valóban lehetett gondolkodni, de hogy melyik kettő, hadd maradjon az én titkom. Egy átlagos napom rendszerint minimum két óra utazásból állt az egyetemre és vissza. Leggyakrabban a tömegközlekedést vettem igénybe, ami hosszabb ideig tartott, mintha autóval mentem volna, de legalább tudtam közben olvasni és gondolkodni. Iskolai dolgokkal soha nem foglalkoztam a vonaton. Az egyetemre érve általában a csoporttársakkal töltöttem az időt az óra kezdetéig, rendszerint a tananyagról beszélgettünk. Elviseltem az órákat, sőt, a vitákban aktívan részt vettem, de valahogy mindig hiányzott az intellektuális tartalom. Az órák inkább gyakorlatiasak voltak, számomra túl kevés elmélettel.

Az óráim a hét különböző napjaira estek, ami sok hón áhított szabad időt jelentett. Amikor nem kellett iskolába menni, vagy a házi feladatokon dolgoztam, vagy valamelyik részmunkaidős könyvtári állásomban itt az egyetemen és egy másik főiskola könyvtárában. Nem szoktam semmit elkapkodni, és mindenben a maximumot várom el (mármint önmagamtól a tanulmányok terén), így aztán mindig elég sok időm ment el az aprólékos iskolai munkára.

Az utolsó félévben a könyvtáros és információtudományi diákszervezet kincstárnokaként működtem annak reményében, hogy ezáltal szélesíthetem ismeretségi körömet a szakmán belül, és megismerkedhetem az új diákokkal is. Általában szerettem volna minél jobban nyitni a szakma felé, és minél több hallgatótársammal megismerkedni. Így ekkoriban sokkal több időt töltöttem az iskolai-társasági körökben, mint az átlaghallgató, és gyakran mentem el a rendezvényekre, összejövetelekre. Ezekre korábban is el-eljártam, de a diákszervezet egyik vezetőjeként sokkal aktívabban vettem részt az egyetemi életben. Többek között elmentünk meglátogatni egy helyi zenei könyvtárat, ami a WNYC, az egyik New York-i helyi rádióé, és eljártam szakmai konferenciákra is. Két poszter összeállításában is részt vettem, egyiket az állami könyvtároskonferencián mutattuk be, a másikat az egyetemi könyvtárak konferenciáján állítottuk ki. A diákszervezetben tevékenykedve, úgy érzem, volt valamennyi befolyásom az egyetemi életre abban a vonatkozásban, hogy milyen programokat szervezzünk a könyvtár szakos hallgatók számára.

Diplomás könyvtárosként most teljes munkaidős, főállást keresek - közel egy éve. Az állásvadászatot már az utolsó egyetemi félévemben elkezdtem, de nem sok sikerrel jártam. Úgy kezdtem a könyvtár szakot, hogy volt valami homályos elképzelésem a munka típusáról, amit szívesen végeznék. Ma már belátom, hogy ennek alapja csupán a saját képzeletem volt,

aminek a valós munkaerőpiachoz és gyakorlatomhoz semmi köze. Az időközben szerzett ismeretek és tapasztalatok birtokában kissé megváltozott az elképzelésem arról, mit szeretnék a jövőben csinálni. De a jelenlegi viszonyok között semmilyen főállású munkaviszony nincs kilátásban, és most épp úgy gondolom, hogy az "ideális állás" lényegében bármilyen könyvtárosi pozíció, ami teljes munkaidős foglalkoztatást biztosít. Előző pályám még ma is kínál részmunkaidős, szabadúszó lehetőségeket, amelyeket ki is használok a várakozási idő alatt.

Napjaim manapság változatosabbak, mint hallgató koromban. Azokon a napokon, amikor be vagyok osztva valamelyik állásomban, napirend szerint járok dolgozni. A munkanélküli napok álláskereséssel telnek, a hirdetések követése mellett újra és újra átírom az önéletrajz mellé csatolt kísérőlevelet, az épp aktuális pályázati kiírás megfogalmazójának szája íze szerint. Ennek eredménye néhány részmunkaidős állás, köztük kettő könyvtárban, egy a régi szakmámban, egy pedig egy tudományos folyóiratnál. De a végső célom - az állandó főállású munkaviszony létesítése egyetlen könyvtárban - megvalósulása még várat magára.